

נאשם בריץ בבית-המשפט
רצח בעת מבחן

נאשם ויים
חבר בצר

נאשם בורנשטיין
לחולה נפילה -

חולפים בינעם על פני העיר, חונים על שפת הים כשהם מצויינים במזון ומשקאות לכל זמן שהותם בעיר. **הימים הטובים חלפו.** בהעדר רשת פרוסו ותעמולה ארצית לא יכלו אנשי ענף ההארה באילת להעמיד את תושבי הי מדינה על טעותם. מפורדים ומפולגים בינם לבין עצמם, קרועים בין מגמות פוליטיות וכלכליות מנוגדות של ראש העיר המפא"יי מזה ומשרד הפיתוח המפ"מי מזה, שיפרו אמנם את שירותיהם, הוזילו את המחירים, — מבלי שיוכלו להביא זאת לידיעת לקוחותיהם לעתיד.

השכוע נולדו מחשבות קיצוניות רבות בלבותיהם של סוחרי אילת, בעלי מלגותיה ומסעדותיה. "הימים הטובים לא יחזרו עוד", אמרו אחדים מהם המתכננים כבר היסול עסקיהם במקום.

"הימים הטובים רק מתחילים", אמר אופי טימיסט מושבע כמו המהנדס מאיר בות'אש, שהקים דוקא השבוע את חברת חוף-אילת לפיתוחו של ענף התיירות והטיול המקומי. **אל בקעת הירח.** תוכניתו של בית אש מתחלקת לכמה שלבים. בראשון מתע" תד המהנדס הדינאמי, שהשתקע סופית באי לת, אחרי שנות נודדים רבות על פני הערבה כולה, להקים מחנה מטיילים במזרחו של החוף הצפוני. יהיה זה מחנה שיכלי ה כל: סככות למטיילים, תחנת שירות למכר ניותיהם, מזח לסירות, בית-קפה ומסעדה, בריכה של מים חמים לרחצה בחורף ופי נות שעשועים. המישים אלף הלירות הרא שונות שהשיג בית-אש ממשקיעים פרטיים וממוסדות ממשלתיים הושקעו מיד במפעל. בפורים יגיעו המטיילים הראשונים, הב טיה בית-אש, הוואג גם לתעמולה מתאימה. בשלבים הבאים יצא בית-אש אל מחוץ לגבולות העיר. הוא מתכנן שיפור דרכי מטיילים אל הר הגב, אל הקניון הארוך הנהדר ואל בקעת הירח האגדית. "זה יע לה רבע מליון לירות", העריך בית-אש, ה עוסק כבר בסקר הדרכים מטעם משרד ה פיתוח, אך אפשר יהיה לכסות את ההו צאה מהטלת מס דרכים. המטיילים ישלמו ועוד איך."

בית-אש היה מלא מרץ ונלהב בעבודה. כשהתוכנית המפורטת לשלב הביצוע ה ראשון נמצאת כבר בידיו, הוא מחפש משקיעים נוספים לשלב זה ולשלביו ה באים. הוא חולם על הפיכתו של אחד מ נחם המדבר שליד אילת לבית מרגוע מפו אר, ועל הפיכתה של עין נטפים הגבוהה למצפה-נוף שימשוך תיירים מכל העולם.

השבועות הראשונים של העונה חלפו. ה מטיילים נשארו בצפון, העדיפו לבקר בגליל, לרחוץ בים כנרת ולקראו על אילת מן ה עתונים. באילת עצמה התרישו אנתותיהם של תושביה את חלומותיו של בית-אש. המציאות, לפי שעה, היתה אכזרית מאד. משמעותה היתה אחת: עוד עונת-תיירות מתה תביא חורבן כלכלי מוחלט לעיר.

דרכי-אדם

מצלמה בעלת לב

מאות אלפים ראו את תמונותיו. אחת מהן הפכה לסמל של דור שלם. היא הראתה גבר מיואש, על סיפון ספינת-מעפילים, מ רים את תינוקו המת לעבר החיילים ה בריטיים, שעמדו לגרש את האוניה המאוי. האישי שמאחורי המצלמה היה הנס קאופ מן, גבר יליד-גרמניה שבא ארצה כתייר, זמן קצר לפני עליית השלטון, התי אהב במקום ונשאר כאן. הוא הפך צינור נלהב, עבד כחלוץ בקבוצת-החוגים, בעיני חרוד ובבגעת-ברנר.

מאוחר יותר החליט קאופמן שהסוציאליזם אינו לפי רוחו. הוא עבר העירה. הפך פטר תרן מקצועי, התגייס לצבא הבריטי ושרת בו שש שנים תמימות. במלחמת הש"ח היה שם-מל-מודיעין בחטיבת יצחק שדה. כ" צלם קרבי יצר כמה מן התצלומים המל-חמתיים הטובים המעטים ששרדו ממלחמה זו. אחרי שיחרורו הקדיש קאופמן הרחק את חייו למצלמה. הפך לאחד מצלמי-החזק נות הידועים ביותר בארץ.

"**רתי-במקום.**" יום אחד, למחרת סיום מיבצע-סיני, נעלם הנס קאופמן. איש לא ידע מה קרה לו. חבריו הרפתעו לשמוע כי ירד מן הארץ. הגר לאמריקה. אמנם, הבריטים נעטו במיוחד על מקרה זה, פענו כי התנוע מת מסיבות טבעיות ב שעת ההפגנה, וכי ניצולו לצרכי תעמולה מוכיח. חוסר כל חוש אנושי מצד ה צינים.

(המשך מעמוד 5)
ואוכלוסייה האזרחית הערבית היתה אחת ה מטרות בעריכת תוכנית-מיבצע. **כפר שנכבש כמעוות.** לא חסרו קוריוזים במערכה על צפת. אחד מהם: מפקד מרזה הודיע באלחוט למפקדה שאם לא יקבל מרשך היום תגבורת, ינטוש את המשק וייסוג דרך הוואדי הבריק אלון חורה: אציב מקלע חאדי, ואצחה לירות בכל מי שנסוג. מובן ששום מקלע כזה לא הוצב. כאשר הגיע אלון לבסוף בעצמו למרזה, תמה המפקד המקומי על נוסח המברק ה חריף של אלון. רק אז נתברר כי מעולם לא איים בנטיגה. הוא רק דרש תגבורת. האלחוטאית, ביוזמתה הפרטית, הוסיפה את האיום בנטיגה.

קוריוז אחר: בליל ההתקפה על הכפר עיני-זיתון, מצפון לצפת, נשלחה כיתה אחת לחסום את הדרך מביריה הערבית, לרתק את לוחמי כפר זה במכת-אש. אולם משעלה השחר, נסתבר למפקד-הכיתה שתפס עמדה חשופה לגמרי. מכיון שלא רצה להיסוג ולמעול בתפקידו, התקדם בלית ברירה ב הסתערות לעבר הכפר. תושבי ביריה גר המו, היו שותים שיה חלי-החלון של כוח גדול יותר, ונטשו את כפרם. ביריה נכבשה כמעט בטעות.

השער ננעל. אולם שיא הסיפור היה בלי ספק תיאור המערכה על צומת מלכיה — אחד המקומות החשובים ביותר בצפון, מכיון שזו הנקודה היחידה בה מתחברות רשתות-הרכבים של ארץ-ישראל והלבנון. בלילה שלח אלון טור משרייני, דרך השדה החרוש, לעבר הכביש הלבנוני. כש עלו על הכביש, הדליקו המשוריינים את אורותיהם, העמידו פנים כאילו הם שדרת תגבורת לבנונית. כך התקדם הטור, עד שנתקל במקרה בטור של תגבורת לבנונית אמיתית, שאנשיו הפתעו וחסלו. ל אחר מכן התקדם לעבר צומת מלכיה. כשהופיע הטור בעורף היחידה הלבנונית, נסוגה זו. כך ננעל השער לפלישה מצפון.

אילת

עונה תיירים

השולחנות במסעדות אילת היו ערוכים, המפות הלבנות פרושות עליהם בקפידיה, הסכינים והמזלגות הבריקו בצחצוחם והמל צרים המתינו בדריכות. הכל היה מוכן מלבד פרט קטן: האורחים לא באו. השול-חנות, המפות והמזלגים נשארו מובטלים. בבתי-המלון היה המצב דומה. המיטות מוצעות, ממוגי האחרים פעלו בעזרת הקבלה שינו על פה את תפקידן. אך גם כאן לא גראו האורחים באופק. למעשה, הם לא היו בשום מקום: לא בחבת ארקיב הרי קה מאדם, לא על חוף הים שתושבים נקומים בודדים רחצו בו בדומיה, ולא בחוף האלמוגי, שגיגים, נחשיים וטרטנים ניצלו בו את מרביות המהין האנושי. פרנסי העיר עברו שררת ראשם ב חרדה. אנשי ענף ההארה המפותח והמנו פח חזרו ופתחו את קופותיהם הריקות, סגרו אותן באנחה קודרת. חנויות המכולת חללו למכור בהקפה, דוכני האספרסו נשארו ריקים מקונה. עננה של חרדה ופחד ירדה על העיירה הדרומית. "ידענו שזה יקרה", אמרו פועלי טול-בונה לפועלי תמנע, כש הם מעיפים מבטים של ספק צער ספק שמ-תה-לא-יד לעברם של בעלי העסקים. "עכשיו הם קוצרים את אשר זרעו בשנה שעברה", גיחה את המצב אחד מפקידי המוסדות ה ממשלתיים. "זה היה ברור מראש."

פרינים מלובלבים. לכולם היה הדבר ברור מראש ובלכל זאת לא נקף איש מהם אצבע לשינוי המצב. עונת התיירות והטיי לים הקודמת כל-טוב, שעברה על אילת ב שנה הקודמת — השנה המרובה לסלילת הכביש דרומה — סינחרה את עיני כולם. בעלי המסעדות שגים, סכומים מדיוניים ע בו ארוחת צהרים, בעלי המלונות ששיכנו תיירים עייפים על סדינים מלובלבים ונערו בהם על כל בקשה או שאלה, מוזגי ה משקאות הקרים שתעלו את תעריפיהם מ" לה מקלה — כל אלה ידעו בתוך תוכם כי הם גורעים את העיר עליו הם יושבים, אך ההצלחה סיחררה את ראשם. "הרוחחתי ה יום 150 לירות נקי", היו הם מתפארים. את התוצאות ניתן היה לחזות מראש: ה מטיילים והתיירים המרומים חזרו לצפון, הזהירו את מכריהם וידידיהם להייר רגלי הם מהעירה הדרומית. "אל תעזו לרדת לת", היתה עצתם הסטנדרטית.

כה לא הצליח שום מדען למצוא לה הסבר. התבואה בשדות העמק עמדה זקופה וגאה, כל חקלאי חישב בלבו בשמחה את רח חיו הטובים. אך כאשר בא יום הקציר, נמצא שכל השיבולים ריקות ושדופות. האם אין זו תמונת-אמת של ישראל? האם לא היה זה סימן אלוהים?

מבטיח קאופמן: אם תפנה ישראל שוב לאלוהים, "תמס שנאת השכנים, אי-הסוב לנות התפוך לאהבה, אדם יכבד אדם, נהגי האוטובוסים יפנו באדיבות לנוסעיהם ול הפך, שרי הממשלה לא יתעלמו עוד מ דעת-הקהל, ויפסיקו לנצל את מעמדם הרם כדי להתעשר על חשבון האזרח."

סיים קאופמן: "חיו בשלום, כולכם. מ יתן ותפילתי זו תיפול על קרקע פורייה." כי געגעועיו של קאופמן לארץ נשארו חזקים. ציין הוא, בנימה מלנכולית: "אני בודאי נכסף לאותו לחם שרוף, בעל הפתק אר-הבלתי-היגיינית המודבק עליו, ומעדיף א תו על הלחם המודרני, בעל האריזה הפלא סטנית, הנמכר כאן. אני חפשה כוס לבן כשני מוצא אותה, ואני מותש בניוירוק טיימס כל ידיעה על ישראל..."

פושעים

כך נפגשה הכנופיה

"הצעיר שעמד מולי עם האקדה רעד כולו מהתרגשות. היה גדמה לי שכל רגע הוא עולד ליפול ולהתמוטט." מסר בעדותו במשרתה קרבן השוד והתמוטט, מרוב פורנו פורט, בעל חנות כלי הנשק ברחוב הרצל בתל-אביב, "הרגשתי שהוא רועד מן הרגע ששלף מולי את האקדה". "ישעיהו ברונשטיין (26), הצעיר בעל ה אקדה, הכלוא עתה במעצר עד למשפטו ב אשמת השתתפות בשוד מוזיין בחנות ה נשק ובחברת הנסיעות אורינט ללוי, לא רעד מהתרגשות. הרעידה הבלתי פוסקת של גופו, אינה חדלה כמעט גם ברגעים בהם אינו ניצב עם אקדה שולף מול קרבנו. (המשך בעמוד 10)